

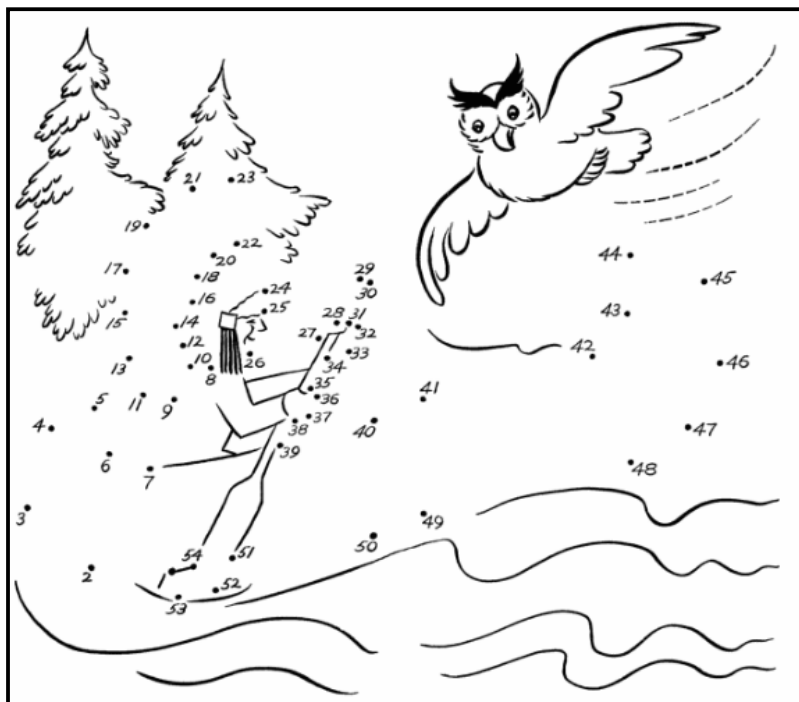
„Bezpochyby žalm 119 je ťažký pre svoju dĺžku a monotónnosť, ale my musíme postupovať vlastne slovom za slovom, vetou po vete, veľmi pomaly a trpezlivo. Odhalíme tak, že zdanlivé opakovania sú v skutočnosti nové aspekty jedinej a tej istej skutočnosti: lásky k Božiemu slovu. Tak ako táto láska nemôže mať nikdy koniec, tak nemajú konca slová, ktoré to vyznávajú. Môžu nás sprevádzať po celý náš život a vo svojej jednoduchosti sa stávajú modlitbou dieťaťa, muža a starca.“

3. Skutočnosť opakovania okrem toho, že pomáha pamäti pri zborovom speve, je teda cestou na podnietenie vnútorného prilnutia a dôveryplného odovzdania sa do náručia vzývaného a milovaného Boha. Z opakovaní v žalme 119 chceme označiť jedno za veľmi významné. Každý zo 176 veršov, z ktorých sa skladá táto sláva Tory, to jest zo Zákona a Božieho slova, obsahuje aspoň jedno z ôsmich slov, ktorými sa určuje Tora sama: zákon, slovo, svedectvo, súd, výrok, ustanovenie, prikázanie, poriadok. Oslavuje sa tak Božie zjavenie, ktoré je odhalením Božieho tajomstva, ale aj morálnym sprievodcom pre život veriaceho. Boh a človek sú tak spokojní v dialógu, ktorý sa skladá zo slov a skutkov, z náuky a počúvania, z pravdy a života.

4. Prichádzame teda k našej strofe, ktorá sa hodí k atmosfére ranných chvál. Scéna, ktorá je postavená do stredu tohto osemveršia, je totiž nočná, ale otvorená novému dňu. Po dlhej noci očakávania a bdenia na modlitbách v chráme, keď sa na obzore objaví zornica a začína sa liturgia, veriaci je si istý, že Pán vyslyší toho, kto strávil noc na modlitbách v dôvere a rozjímaní o Božom slove. Posilnený týmto vedomím zoči-voči dňu, ktorý sa pred ním otvára, nebude sa už báť nebezpečenstva. Vie, že nebude strhnutý svojimi prenasledovateľmi, ktorý ho zradne obliehajú, pretože Pán je pri ňom.

5. Strofa vyjadruje naliehavú prosbu: „Z celého srdca volám, Pane, vyslyš ma... Ešte pred svitaním prichádzam a volám o pomoc, na tvoje slová sa veľmi spolieham...“. V Knihe Nárekov čítame túto výzvu: „Povstaňte, kvíľte v noci začiatkom nočných bdení; vylej si srdce ako vodu pred Pánovou tvárou, k nemu si dvíhaj ruky“. Svätý Ambróz opakoval: „Nevieš, človeče, že každý deň musíš obetovať Bohu prvotiny svojho srdca a svojho hlasu? Poponáhľaj sa na úsvite a prines do chrámu prvotiny svojej zbožnosti“. Naša strofa je zároveň aj velebením istoty: nie sme sami, pretože Boh počúva a pomáha: „Pane, ty si blízko“. Zdôrazňujú to aj iné žalmy: „Príď ku mne a zachráň ma, so zreteľom na mojich nepriateľov ma vyslobodí; Pán je pri tých, čo majú srdce skrúsené, a zachraňuje zlomených na duchu“.

z L'Osservatore Romano, č. 46 (týždenné vydanie v taliančine) z 16. novembra 2001

Aký je rozdiel medzi začínajúcim a pokročilým informatikom?

Začiatočník si myslí, že 1KB má 1000 bytov a pokročilý, že 1km ma 1024 metrov.

Raj otcov púšte O pokušeniach

Starec hovorieval: „Keď neprežívame bojový stav, musíme sa pokorovať najviac, ako je len možné. Lebo Boh, keď uvidí našu slabosť, ochráni nás, ale keď sa budeme oslavovať, stiahne svoju ochranu a sme stratení.“

prevzaté, spracoval MŠ

Vydáva

Gréckokatolícka cirkev

Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov

internet: www.grkat-sekcov.sk

e-mail: presov.sekcov@grkatpo.sk

tel.: 051/7725 540

tlač: A-print, sro., Reimanova 9, Prešov

† Farský list

Číslo 20 17. október 2010

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Úvodník

Vo vlaku istá pani uložila svoje dieťa spať nad sedadlo do sieťky na batožinu. Akonáhle sa dieťa prebudilo, pozrelo sa zo sieťky dole na mamičku, ktorá sedela oproti. „Mami“ zvolalo dieťa. A ona nato: „Ano, poklad môj!“ Dlho prebiehal tento rozhovor – „Mami“ zhora dole a „Ano, poklad môj!“ zdola hore. Iné slova nebolo počuť.

Mnohí povedia: ruženec – nudná modlitba. Ako sa to vezme. Môže to byť tiež modlitba plná radosti a veselosti. Ak sa človek modlí ruženec správne, môže byť v momente pri Márii, čím dlhšie sa ju modlíme, o to sme jej bližšie. Ruženec je ako refrén, ktorý ide zo srdca a stálym opakovaním sa upokojí duša ako pri piesni. Ruženec sa skladá z ozajstných plnohodnotných modlitieb: „Otče náš“, modlitby, ktorú nás naučil Ježiš; „Raduj sa Bohorodička“ Božieho pozdravu Panne prostredníctvom anjela a „Sláva Otcu“, oslavy Najsvätejšej Trojice.

Mária je Archou Nového Zákona, z jej tela a krvi si zobral svoje telo a krv Ježiš. A v tomto jeho tele bola uzatvorená Nová Zmluva.

Ruženec je akési chodenie v kruhu, prechádzame po zrníčkach v uzavretej reťazi. Zdá sa mi to podobné, ako keď Židia vstupovali do Zaslúbenej zeme a narazili na nedobytné mesto Jericho. Na Boží pokyn chodili s archou dookola, až kým múry mesta nespadli. Prvotná cirkev tvrdila o Márii, že je pre diabla hroznejšia ako vojnový voz, ako bojový šík. Modliť sa ruženec to znamená spolu s Máriou dobýjať nové územia pre Krista. Keď sa modlíme ruženec, akoby sme jeho reťazkou sputnávali diabla.

Prečo Mária? Náš Boh je a sám sa tak predstavuje ako Boh Abraháma, Izáka a Jakuba. Spravodlivý a svätý život je oslavou Boha a Boh sám sa neostýcha nazývať sa menom svojich svätých služobníkov. Človek je totiž nato určený, aby bol Božím obrazom. Svätí tento Boží zámer realizovali. Vo svojom živote dali priestor Bohu, ktorý sa chcel zjaviť. A Panna Mária je bránou, cez ktorú sa Boh zjavil najzrozumiteľnejšie. Náš Boh je aj Bohom Máriiným. Boh nežiarli na skutočné hodnoty. Boh žiarli len na modly, na nehodnoty, ktoré sme si postavili na jeho miesto.

Svet, v ktorom žijeme, veľmi potrebuje modlitbu. Kto sa modlí ten je silný z Boha. Modlite sa ruženec, nebojte sa chodiť a obchádzať mocnosti temnosti s touto NZ archou. Prežime celý tento mesiac blízko Márie. Veď Ona je našou Mamkou.

o. Rastislav Baka

Náš prepodobný otec Hilarión Veľký (21. október)

Hilarión sa narodil roku 291 v obci Tabata neďaleko palestínskeho mesta Gaza. Keďže bol veľmi talentovaný, rodičia ho poslali na štúdiá do egyptskej Alexandrie. Tam sa oboznámil nielen s vtedajšou vedou, ale tiež s kresťanstvom a prijal svätý krst.

V nasledujúcom období často prichádzal do chrámu, pozorne vnímal bohoslužobné texty a stále viac uvažoval o živote úplne odovzdanom Bohu. V roku 306 odišiel k prepodobnému Antonovi Veľkému, no neskôr sa s jeho požehnaním vrátil do vlasti,

lebo vzhľadom na jeho slávu nenachádzal pri ňom samotu, po ktorej túžil. V roku 328 rozdal všetok zdedený majetok iným ľuďom, totiž polovicu príbuzným a polovicu chudobným, a sám odišiel do púšte, ktorá sa nachádzala približne 8 kilometrov od prístavného mesta Majuma. Ľuďom, ktorí ho od toho odhovárali kvôli nebezpečenstvu prepadnutia zločincami, povedal: „Treba utekať pred zločincami, ktorí zabíjajú dušu. Tých, ktorí zabíjajú telo, sa nebojím, veď „Pán je moje osvietenie a môj záchranca, koho sa budem

bát? Pán je ochranca môjho života, koho sa budem ľakať?“ (Ž 26, 1).

V prvej fáze asketického života veľmi často prenasledovali Hilarióna nečisté myšlienky. Vtedy ešte viac sprísnil svoj beztak tvrdý pôst, takže aj celé tri alebo štyri dni nejedol, zdvojnásobil pracovnú činnosť a takto sa prihovárал svojmu telu: „Ja ťa skrotím, osol. Nebudem ťa kŕmiť jačmeňom, ale plevami, umorím ťa hladom a smädom, zaťažím ťa veľkým nákladom, aby si viac rozmýšľal o pokrme, než o nečistote.“ Uvedené slová naplňal do takej miery, že z neho zostali iba kosti pokryté kožou.

V ďalšom období veľa vytrpel zo strany diabla, ktorý sa usiloval nahnať mu strach rozličnými príznakmi alebo vidinami, ba dokonca ho fyzicky napadol a zbil. On sa však prežehnal a toto všetko modlitbou odohnal.

Po dvadsiatichdvoch rokoch samostatného pustovníckeho života začali za Hilariónom prichádzať ľudia z celej Palestíny. Na jeho príhovor bola napríklad jedna žena oslobodená od neplodnosti, pre ktorú ju manžel veľmi ponižoval a trápil, boli uzdravení traja muži, ktorí už zomierali, znova začala vidieť istá osoba, ktorá svojho času celkom oslepla. Pod Hilariónovým vplyvom sa mnohí pohania obrátili ku kresťanstvu, ba viacerí zostávali pri ňom ako nasledovníci. Takto sa prepodobný Hilarión stal prvým vodcom mníchov v Palestíne podobne ako prepodobný Anton Veľký v Egypte. V monastieroch, ktoré Hilarión postupne pozakladal, žilo okolo tritisíc mníchov.

Keď sa o Hilariónovi a jeho zázrakoch dopočul prepodobný Anton Veľký, nesmierne

sa radoval a často mu písal. Ľuďom, ktorí prichádzali za ním zo Sýrie, hovorieval: „Načo sa tak namáhate dlhým cestovaním ku mne, keď blízko seba máte Hilarióna, môjho syna v Kristovi, ktorý dostal od Boha dar uzdravovať každú chorobu?“

Od roku 354 Hilarión stále viac túžil po stratenej samote a napokon sa rozhodol odísť do Egypta na miesta, kde svojho času žil prepodobný Anton Veľký (zomrel v roku 356). Vtedy sa okolo neho zhromaždilo asi desaťtisíc ľudí z celého okolia, aby ho zadržali, no on povedal: „Deti moje, prečo trápíte moje srdce? Nech je vám známe, že som neodišiel bez súhlasnej Pánovej vôle. Modlil som sa k Pánovi a on mi prikázal odísť odtiaľto, aby som nevidel trápenie, ktoré postihne Božiu Cirkev, aby som nehľadel na zničenie svätých chrámov, na zrúcanie oltárov a na preliatie krvi mojich detí. Deti moje, nezadržievajte ma!“ Hilarión mal na mysli obdobie cisára Juliána Apostatu (361 - 363), obnovovateľa pohanských kultov.

Hilarión však nenašiel vytúženú samotu ani v Egypte, preto odišiel na líbyjskú púšť Oasim. Keďže po smrti spomínaného cisára Juliána Apostatu ho ľudia začali vyhľadávať aj tam, odplavil sa na Sicíliu. Nezatajil sa ani na Sicílii, a tak odišiel najprv do dalmátskeho mesta Apidauros (zničené v 6. storočí) a potom na Cyprus, kde 21. októbra 371 alebo 372 odovzdal v pokoji svoju dušu Pánovi. Jeho učeník Hésychios po desiatich mesiacoch vykopal Hilariónovo telo, ktoré bolo celkom neporušené, a previezol ho naspäť do Palestíny.

prevzaté z internetu

Desatoro

Spomni aby si deň sviatočný svätzil

„Spomni na sobotňajší deň, aby si ho zasvätil! Lebo za šesť dní Pán utvoril nebo a zem, more a všetko, čo je v nich, v siedmy deň však odpočíval. Preto ho Pán požehnal a zasvätil ho.“ (Ex 20,8-11)

Tretie prikázanie pripomína posvätnosť soboty. No pre nás kresťanov je najväčším sviatkom Ježišovo zmŕtvychvstanie, ktoré sa stalo „v prvého dňa v týždni“ (Mt 28,1). Ak teda židia počítali týždeň tak, že sobota bola 7.-deň, potom nedeľa bola 1.-deň v týždni, kedy sa aj stalo Ježišovo vzkriesenie. Pre kresťanov sa stal prvým zo všetkých dní, prvým zo všetkých sviatkov, dňom Pána čiže nedeľou. Zasvätenie nedeľa v sebe zahŕňa viacero významov. V prvom rade ide o to, aby človek zo svojho času, ktorý je tiež Božím darom, venoval z neho nejakú čiastku na Boží kult a aby aj sám rástol v poznávaní Boha. Nedeľa je aj dňom, kedy človek by sa mal chrániť pred vyčerpaním, mal by oddychovať. A zároveň v sebe nedeľa zahŕňa aj sociálny aspekt: stretnutie v rodine – upevniť rodinné a príbuzenské vzťahy. Toto prikázanie nám v užšom zmysle nariaďuje v nedeľu a v prikázaný sviatok byť účastným na celej svätej liturgii. Tí, čo si vedome a dobrovoľne neplnia túto povinnosť, dopúšťajú sa ťažkého hriechu. Od tejto povinnosti však existujú ospravedlňujúce príčiny:

1. Nemožnosť

- fyzická (väčšia vzdialenosť od chrámu, choroba, staroba a pod.)
- morálna (nepokoj zo strany manžela, nedostatok oblečenia...)
- neodkladné cestovanie
- po nočnej smene ak je ťažko bdieť a nie je iná svätá liturgia
- pri pobytoch na dovolenkách a chatách, pokiaľ nie je možné zúčastniť sa sv. liturgie

2. Služba lásky

- služba chorým
- služba spoločnosti (policajt, vojak, hasič, vodič, a pod.)
- pomoc pri živelných pohromách (hasiť požiar, povodne, zviest' úrodu...)
- starostlivosť o malé deti, ak sa nedá pri nich vystriedať

3. Zvyk

- napr.: matky mesiac po pôrode, vdovy mesiac po smrti manžela a pod.

Oznamy farnosti

- pozývame všetky deti a mládež na aktivity, ktoré sa konajú v našej farnosti: vždy v pondelok o 17.00 hod. sú to spoločné športové stretnutia v našom pastorač. centre, po sv. liturgii od 19.00 hod je športové centrum otvorené pre rodiny farnosti, v utorok o 16.00 hod. pozývame mladých do 18. r. na stretnúť a v piatok sú to stretnúť detí od 16.00 hod. v pastoračnom centre a **detské sv. liturgie o 18. hod.**,
- správca farnosti z **Vranova - Juh** o. Matúš Čekan, nás úctivo poprosil o finančnú pomoc keďže vo farnosti stavajú chrám, preto v **nedeľu 24. októbra** bude v našom chráme pri obidvoch sv. liturgiách zbierka na pomoc pri stavbe tohto chrámu a takisto zbierka bude aj v chráme na Solnej Bani,
- blíži sa **čas modlitieb za zosnulých** a tiež novembrovej oktávy. Kto chce, aby sa za zosnulých z jeho rodiny slúžila zádušná sv. liturgia s čítaním mien zosnulých a tiež počas zádušných sobôt, nech si príde do sakristie obnoviť **hramoty** na tento cirkevný rok,
- **mesiac október** je mesiacom úcty k **Presv. Bohorodičke**, preto po večerných sv. liturgiách sa budeme **modliť mariánske pobožnosti**. Vždy v pondelok, stredu a piatok to bude Moleben k Bohorodičke a v utorok a štvrtok akatist,
- o. Páriľák z **Koinonie Ján Krstiteľ** bude stále vždy v **prvý štvrtok** v mesiaci viesť v našom pastoračnom centre **večer chvál**, najbližšie to bude 4.11.2010,
- pozývame mamky našej farnosti na archieparchiálnu **púť matiek do Ľutiny**, ktorá sa uskutoční v sobotu 30.10. Program sa začne o 10. hod. archijerejskou sv. liturgiou, po nej bude mať o. Mareta katechézu o poslaní matky a popoludní pokračuje prezentáciou Centra pre rodiny na Sigorde a Modlitbami Matiek.

Pre deti a všetky Božie deti

Žalm 119, 145-152 Sľub zachov(á)vať Boží zákon

Katechéza Jána Pavla II. na všeobecnej audiencii pre veriacich v aule Pavla VI. 14. novembra 2001

1. To, čo nám liturgia ranných chvál predkladá v sobotu prvého týždňa, je iba jedna strofa vybratá zo žalmu 119, ktorý je monumentálnou modlitbou, majúcou dvadsaťdva strof, teda toľko, koľko je písmen v hebrejskej abecede. Každá strofa je označená určitým písmenom abecedy, ktorým sa začínajú jednotlivé jej verše; poradie strof sleduje poradie abecedy. Tá, ktorú sme práve ohlásili, je devätnásta strofa a zodpovedá písmenu qóf (kóf).

Tento úvod, trochu vonkajší, nám dovoľuje lepšie pochopiť význam tohto spevu na oslavu Božieho zákona. Je podobný orientálnej hudbe, ktorej modulácie sa nám zdajú také, ako by nemali konca, a stúpajú k nebu v opakovaní, ktoré uchvacuje myseľ i zmysly, ducha i telo modliaceho sa.

2. V sekvencii, ktorá sa rozvíja od alef k tau, čiže od prvého až do posledného písmena abecedy – od A až po Z, ako by sme povedali v talianskej abecede, – modliaci sa rozplýva v chválach Božieho zákona, ktorý mu pripadá, ako svetlo pre jeho nohy na chodníkoch života často zatemených.

Hovorí sa, že veľký filozof a vedec Blaise Pascal denne recitoval tento zo všetkých najdlhší žalm, kým teológ Dietrich Bonhoeffer, ktorého zabili nacisti v roku 1945, urobil z tohto žalmu živú a aktuálnu modlitbu, keď napísal:

